

HALÁSZAT.

Szerkeszti: LANDGRAF JÁNOS, országos halászati felügyelő.

A Földművelésügyi m. k. Ministerium

megbízásából »A TERMÉSZET« melléklapjaként
kiadja:

Dr. Lendl Adolf. ☞ Budapest, II., Donáti-utca 7.

A »Halászat« előfizetési ára 1 frt 50 kr.,

»A Természet«-tel együtt 3 frt.

Állami támogatás.

földművelésügyi kormány már rég felismerte halászatunk közgazdasági jelentőségét s nem elégzik meg az arra vonatkozó, természetükből kifolyólag csak általános jellegű törvényhozási intézkedésekkel, hanem saját hatáskörében a legmesszebb menő, részletekig terjedő gondoskodással munkálkodik annak fellendítésén.

A halászat előmozdítására és a halászati törvény végrehajtására vonatkozó ügyek ellátására a »vízépítési igazgatóság« keretében az »országos halászati felügyelőség« osztályát szervezte, a melynek tagjai olyan vízi mérnökök, a kiknek különleges szakfeladatuk: a vízhasznosítás halászat útján. Működésük keretében nem csak a meglévő vizeken üzhető halászat tartozik, — a mely mint ősfoglalkozás inkább csak mellékhasználat gyanánt szerepel, — hanem a tógazdaságok létesítése is, a melyek révén a halászat mint önálló termelési ág foglal helyet a mezőgazdaság keretében. Céljaira megfelelő földterületek kizárólagosan szolgálnak, vagy legalább is a halászat a fő az azon üzött termelési ágak között.

Az országos halászati felügyelőség mindkét irányban, úgy magánosoknak mint társulatoknak, a kik hozzá fordulnak, teljesen díjmentesen ad szaktanácsot, teljesít helyszíni szemléket, készít tervekét s gondoskodik a végre-

hajtásra kerülő munkálatok szakszerű vezetéséről; végül gyakorlati útmutatást ad saját szakközegei révén az üzem mikéntjére nézve is.

Ha meggondoljuk, hogy a kezdet nehézségei, meg aztán a tervekért esetleg hiába fizetendő költségek mennyi embernek veszik el kedvét valami új dolog kezdeményezésétől, be fogjuk látni, hogy a halászati felügyelőség intézménye mostani alakjában igen hatásos támogatás a gazdaközönség részére.

De nem csak az intézmény szellemi tevékenységével nyújt a földművelési kormány a halászat foglalkozók részére segítséget, hanem az intézmény útján igen jelentős anyagi támogatásban is részesíti azokat.

Eme támogatás mértékének megítélésére elég arra utalnunk, hogy a folyó évi 1899. évi költségelőirányzatban közzvizek benépesítésére, tenyészanyag beszerzésére, költő- és fiasító-telepek létesítésére, halászati társulatok segélyezésére és kíméleti terek létesítésére összesen 21,000 frt. van engedélyezve.

A megfogyott halállományú közzvizek újból való benépesítése részint megtermékenyített ikrák, részint [ivadék kihelyezésével czéloztatik.

Az elmúlt év folyamán kiosztatott magánosok és társulatok között:

- 35 millió fogas-süllő-ikra;
- 1 millió és 260,000 közönséges pisztráng-ikra;
- 713,000 szívárvány pisztráng-ikra;
- 20,000 pénzes pér pisztráng-ivadék;
- 50,000 drb. egyévi pontyivadék és
- 200,000 darab tenyészrák.

Ez az anyag mind a neki leginkább megfelelő, előlegesen megállapított helyekre került. Sikerre természetesen ott van legtöbb kilátás, a hol a rendezett viszonyok a szükséges óvást és kíméletet biztosítják.

Az ikrákon kívül díjmentesen kapták az érdekeltek a költségekhez való eszközöket is; így kiosztatott

1400 darab fűzkosár a süllő-ikrák költésére és

36 darab kaliforniai költő-edény az ujonnan létesült pisztrángköltő-telepek számára.

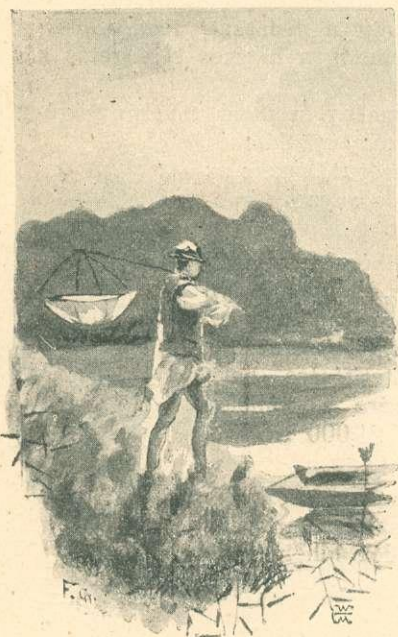
A halászati társulatok segélyezése még igen határozatosan történik azáltal, hogy amennyiben vízterületükön *kíméleti* helyekül alkalmas helyek vannak, azok a megváltására szükségelt összeget a földművelésügyi miniszteriumtól megkapják, amint az érd-dunaegyházi halászati társulat példája mutatja, a hol két dunaág jelöltetett ki kíméleti téréül s az azért fizetendő évi bért a társulat kérvényére a ministerium évi segély gyanánt utalványozta.

Szintazonkép segítséget kapnak a társulatok arra irányuló tevékenységükben, hogy a tavaszi áradások alkalmával a kiöntésekben rekedt halivadékokat az anyafolyóba visszahelyezzék. Ez a folyók halállományára rendkívüli horderejű dolog, a melylyel különben lesz még alkalmunk bővebben foglalkozni.

Láthatjuk mindezekből, hogy a kormányhatóságnak a halászat ügye iránt való gondoskodása kívánni valót nem hagy hátra, — sokkal nagyobb s tehetősebb államban sem találjuk meg annak ily mértékét! — egyedül az érdekelt halászati jogtulajdonosoktól függ tehát, hogy azt saját jól felfogott érdekükben is megfelelő jogvédelmi forrásként kihasználják. **R.**

Halkereskedelmünk és a román halászat.

Irta: L — — s.

Aki halpiacaink forgalmát valamennyire figyelmére méltatja, az régen tisztában van azzal, hogy a nálunk eladásra kerülő halaknak javarésze nem hazai vizekben termelt, hanem külföldről jutott hozzánk. Bizonyára nem szorul bővebb bizonyításra, hogy ez közgazdaságilag sajnálni való visszasság, mert nem is szólva arról, hogy a paszszív kereskedelem önmagában is veszteség, ne feledjük, hogy olyan cikkről van szó, a melyet némi szakértelemmel és jóakarattal itthon feleslegben lehetne előállítani. Mind-

ehhez járul még az is, hogy míg az itthon termelt hal élve, teljesen friss állapotban, tehát kifogástalan minőségben állhat a fogyasztó rendelkezésére, addig a külföldről importáltat csak holtan, amazzal szemben feltétlenül silányabb minőségben élvezhetjük, mert hiszen köztudomású, hogy a hal gyorsan romlik s épen ezért a szállítást nehezen állja.

Néhány évvel ezelőtt a cseh ponty és az orosz süllő uralták piacainkat, a melyek mellett Románia behozatalát csupán a tok-félék legnagyobb fajtái képviselték. Ma ellenben akként alakultak a viszonyok, hogy Csehország semmit, Oroszország is csak keveset, de annál több halat szállít hozzánk Oláhország. Behozatala, különösen a szállításra alkalmasabb hidegebb évszak tartama alatt oly mérveket ölt, hogy az árak főleg ezen import szerint alakulnak.

Oláhország, ezen újabbán egyre élénkülő halkereskedését első sorban természetes halbőségének köszöni, de nem tagadható az sem, hogy abban része van azon öntudatos állami munkásságnak is, a mely a külföldre irányuló halkereskedés emelése érdekében több irányban tapasztalható. Nem lesz tehát meddő munka, ha saját halkereskedésünk érdekében, a román halászati viszonyokról némi tájékozást nyújtani megkísértjük azon adatok alapján, mely a galatzi osztrák-magyar konzul 1898. évről szóló jelentésében foglaltatnak.

Romániában a halászat és halkereskedelem a közkeresetnek igen jelentékeny ága, kiváltképen az alsó dunamenti kerületekben, a hol eredmények dolgában az 1898. év egyike volt a legkedvezőbbeknek. A dunai kedvező vízállások folytán ugyanis, a halászat ez évben már június elején megvidult és szakadatlanul folyt egészen december közepéig, olyan haszonnal, mely az előző évit jóval túlszárnyalta. Egyedül december hónap volt kedvezőtlen, mert az enyhe téli fagy következtében képződött jég gyenge volt a jeges halászatra, de tülerős mégis arra, hogy csolnokról lehetett volna halászni.

A zsákmány legalább 30% fölözte az előző évit s bár ennek folytán sokkal több élő és sózott hal került a piacra, a halárak nemcsak nem hanyatlottak, de némileg emelkedtek is, a mi élénken szól amellett, hogy Románia halkivitele emelkedőben van s hogy halkereskedése ma már nem csupán a helyi és belföldi fogyasztáson alapul, mint azelőtt.

A galatzi konzulátusunk működési területén fennálló halaspiacokat, három különböző, egymástól teljesen függetlenül kezelt halászati terület látja el áruval. Nevezetesen:

1. az állami kezelésben hasznosított u. n. 6. számú halászati terület, mely a Dunának Galatz alatti szakaszát és az ezze egybefüggő dobrudzsai tavakat foglalja magában. Ez a terület mintegy 80.000 q. halat szolgáltatott az előző évi 50.000 q. szemben. Ebből 50.000 q. volt viza és tok, 40.000 q. ponty, 20.000 q. csuka, 15.000 q. süllő, 12.000 q. kecsge, míg a többi rész az egyéb, ezeknél csekélyebb értékű halfajtákra esett. Káviárt, mint az előző évben cca 1000 q. termeltek.

2. a Galatz város átellenében a Duna jobb partján elterülő Krapina és Latzina nevű tavak, melyeken Basarabeanu és Mendel Th. cég bírja bérben a halászatot. Ezekből mintegy 35.000 q. hal került forgalomba, az előző évi 26.000 q. képest. A zsákmánynak mintegy 60% volt a ponty.

3. Galatz várost körülvevő, ugyancsak egy magánczég által kibérelt Brates tó, mely az előző évi 18.000 q.-hoz képest 26.000 q. halat adott.

Ez a jelentékeny mennyiségű hal a belföldi forgalomban következő en-gros árak mellett kelt el: Viza pr. kg. 0.9 frc. (legnagyobb részt Oroszországba); ponty 0.23—0.25 frc; kecsge 1.0—1.25 frc; süllő 0.60 frc; csuka 0.15—0.20 frc; és az aprók, vegyes fajták 0.12 frc. Friss káviár pro kg. 25 fic átlagos ár mellett talált gyorsan vevőre.

Külföldre küldött halak átlagos áráról nehéz megbízható

adatokat nyújtani, mert eltekintve attól, hogy a jobb halfajtáknak is csak a legkiválóbb példányait értékesítik így, azok kereslete nem állandó, hanem leginkább karácsony tájára, esetleg a külföldi piacok alkalmoszerű szükségletének tartamára szorítkozik.

A szózott halakkal való kereskedés természetesen szintén lépést tart az általános halkereskedés emelkedésével. Míg azelőtt e cikkben behozatalra szorult Oláhország, addig ma jelentékeny mennyiséget szállít Magyarország déli részébe, Bukovinába és Galicziába, ahol tudvalevőleg bőjti eledelét képezi a lakosság oláh részének. Fizettek pedig ilyen áruért kg.-ként 0.32, 0.25; 0.20 frc. aszerint amint ponty, csuka vagy fehérhal volt a kötés tárgya.

A kivített nagyban elősegítette az idén a román vasutak által nyújtott tarifakedvezmény is, amely szerint 15% engedményen kívül azon kedvezményben részesítettett az ily szállítvány, hogy teherdíjtelek ellenében gyorsárúként kezeltetett. Mindamellét az eddigi tapasztalatok szerint a halkereskedés élénkítése még nagyobb szállítási kedvezmények nyújtására szorul; különösen kívánatos, hogy a határállomásokon szokásos átrovatolás mellőztessék, továbbá, hogy halszállító és hűtésre alkalmas vasuti kocsik álljanak a szállítók rendelkezésére.

A kereskedelem teljes kifejlődését nagyban nehezíti az a körülmény is, hogy a nagytőke még mindig távol áll ezen üzletágtól. A közvetítés még mindig a kisebb kereskedők kezeiben van, a kiktől sem az eszközök, sem az összeköttetések nem elegendők, igazán nagyszabású külföldi kereskedelem megteremtésére.

Jelenleg főleg Ausztria-Magyarországba és Németországba irányul a román halkivitel és a kérdéses jelentés egy hosszú sorát jelöli meg azon budapesti, bécsi, lemergeri, tarnopoli, krakói, huszti, bánffihunyadi, németországi stb. czégeknek, a melyek, mint halkereskedők, Galatzból fedezték halszükségleteiket.

Egy chemnitzi czég megkísérelte külön e czélra épített hajó használatával 30,000 kg. élőhalat a Dunán Bécsbe szállítani. A kísérlet azonban nem sikerült, mert a halaknak mintegy 30% útközben elhullott s mert a kikötött szállítási határidőt sem sikerült megtartania, készletét a budapesti piacon hozta forgalomba. A halászat védelmére alkotott s 1896. óta hatályban álló törvényt szigorúan végrehajtják s mert annak üdvös következményei máris mutatkoznak, a lakosságnak halászzal foglalkozó része aránylag elég könnyen beletalálta magát a törvény által alkotott új helyzetbe.

Általánosan hírlik, hogy a kormány a halászati jogok mentől előnyösebb értékesítése végett nem hajlandó az állam tulajdonát képező halászatokat bérbe adni, hanem lehetőleg házi kezelésben kívánja őket jövőre hasznosítani. Mivel a lakosság hángadó része ezt az irányzatot helyesli, több mint valószínű, hogy az 1900. évben lejáró ama szerződéseket, melyek a Krapina, Latzina és Brates nevű tavakra vonatkoznak, többé már meg nem újítja. Napirenden áll továbbá egy külön hal-árucsarnoknak állami kezelésben leendő felállítása is, hogy annak segítségével állandó aukciót lehessen folytatni, illetve rendszeresíteni.

Ezen itt felsorolt adatok mindenkit meggyőzhetnek arról, hogy Románia a halászat terén is hatalmas versenytársunk, a kivel, hogy számoljunk, saját érdekünk parancsolja. Ne feledjük, hogy hozzánk a toktélék legnevezetesebb fajtái csakis Románián át juthatnak; a mit ők kifogtak, az reánk nézve kárba veszett. Már pedig kimutatható számszerűleg, hogy náluk évről-évre több, nálunk ellenben évről-évre kevesebb ily hal kerül forgalomba. Ezen vándorló természetű halak révén olyan érdekközösségben állunk tehát velük, a melynek kielégítése mulhatlanul megköveteli, hogy halászati érdekeink megóvására mentől hamarabb megfelelő egyezményt kössünk mindazon államokkal, a melyeket a Duna alattunk érint.

TÁRSULATOK.

Halászati társulat a Garamon. Folyó évi július hó 29-én megalakult Léván a »Lévai járási garamvízi halászati társulat.« A társulat hatáskörébe a Garam folyónak a lévai járás területére eső szakasza tartozik Székhelye Léva.

Az egyidejűleg megállapított üzemterv szerint a társulat a tavaszi ívás idejére minden évben április hó 1-től június 30-ig terjedő általános tilalmat rendel. a mely intézkedés üdvös hatásától annál inkább meg van győződve, mert a halászati törvény életbe lépte előtt hasonló tilalommal védte a megyei szabályrendelet a halállományt s akkor nem is volt panasz a halszűke miatt. Ezótától a mértéktelenül üzött rablóhalászat nagyon megfogyasztotta.

A társulat elnökévé Hubert Vilmos alelnök-igazgatójává Taubinger Ágoston választott meg egyhangulag. r.—

Halászati társulatok az Olt folyón és mellékfolyóin. Háromszék vármegye gazdasági bizottságának kezdeményezése az országos halászati felügyelőség indítványokat tett az illető törvényhatóságoknál az Olt folyó egész hosszában halászati társulatok alakítása iránt. Ennek alapján f. évi augusztus hó 8-án Csik-Rákoson meg is alakult az Olt legfelső részére s mellékpatakjaira az első társulat. A társulat vizei jellegének megfelelőleg legfőképp a pisztráng-tenyésztésre kívánja a súlyt helyezni, s e végből több helyen költőtelepeket állít. A társulat elnöke Ágoston József, alelnök-igazgatója Suba Zsiga. Székhelye Csik-Karczfalva.

Ezenkívül még 3 szakaszon tartatott meg már az alakuló közgyűlés; miután egyesek azonban a halászat önálló gyakorolhatása iránt jelentettek be igényt, az erre vonatkozó ministeri döntés beérkeztéig érdemleges intézkedés nem történhet. r.—

Halászati társulatok az Ipoly folyón. Folyó évi szeptember hó 18-án és 19-én két újabb halászati társulat alakult meg az Ipoly folyón Losonczen, illetőleg Balassa-Gyarmaton.

Az egyik a »Berezence-törincai ipolyi halászati társulat«, amelynek hatáskörébe az Ipoly folyónak Törincai község alsó határától Berezence község északi határáig terjedő szakasza tartozik. Ennek a vízterületnek kiterjedése 153 kat. hold. A társulat elnökévé Hager Lajost, alelnök-igazgatójává Duray Jánost választották meg. Székhelye: Losoncz.

A másik társulat a »Balassa-Gyarmat-városmulyadi ipolyi halászati társulat«; hatáskörébe az Ipoly folyónak Nógrád megye alsó részébe eső szakasza tartozik Balassa-Gyarmat alsó határától Rákos-Mulyad felső határáig 250 kat. hold vízterülettel. A társulat elnökévé Balás Ferenczet, alelnök-igazgatójává Zimányi Istvánt választották meg. Székhelye: Balassa-Gyarmat.

Ezeknek a társulatoknak megalakulásával, miután az Ipoly folyónak halászatilag vett alsó régiója, a melyben a tavaszi ívású halak honosak, okszerű s egyöntetű üzem alá kerül. Mind a két társulat megállapította már üzemtervét is, amely szerint általános tavaszi tilalmat fo-

gadott el s azt egyöntetűen április hó 10-től június hó 10-ig tette kötelezővé. Y.

A varra-súr-negyedi halászati társulat f. évi szeptember hó 22-én tartotta meg Tornóczon Hunyady László gróf elnökletével évi rendes közgyűlését, a melynek tárgysorozata a következő volt:

1. Társulati évi jelentés tárgyalása.
2. A letolyt évi számadások s a következő évi előirányzat megvizsgálása s ezek fedezetéről leendő intézkedés.
3. Számvizsgálók megválasztása.
4. A halállomány emelése s a halászat okszerű üzése iránti teendők megállapítása.
5. Kiméleti terek létesítésének elhatározása.
6. A társulat II. vonalszakaszához tartozó Soponya és III. szakaszát képező kajol-tornoczi részének 1900. évi január 1-től leendő bérbeadása.

Az ügy iránt való érdeklődésről tanúságot tett a megjelent jogtulajdonosok nagy száma. Az igazgatói jelentésre s a gyűlés egész lefolyására lesz még alkalmunk a felvett jegyzőkönyv kapcsán visszatérni, csak annyit akarunk már most megjegyezni, hogy a társulat működésének eredményeképp a 2000 k. holdat kitevő egész társulati vízterület rendes bérletbe van már adva s az évi bér kerekében 500 frt; oly összeg, amely a közelmúlt rendezetlen viszonyai között távolról sem volt elérhető. Y.

VEGYESEK.

Halak a régi rómaiak asztalán. A ki a fiumei halpiacon megfordult, annak bizonyosan feltűntek azok a szép, bíborszínű halak, a miket gyakran látott az ember a halárusok lapos kosaraiban. *Barboni* (Mullus barbatus) a nevük s különösen arról nevezetesek, hogy hófehér húruk igen izletes. Ezért aztán drága pénzen szoktak elkelní. Valamikor azonban sokkal nagyobb volt az értékük. Különösen pedig a régi rómaiak idejében, akik nem csupán csak izletes húsa, hanem legkivált köntösének ragyogó színpompája miatt mesés árakat fizettek ezért a halért. A rómaiak nagy fényt űztek valamikor ezzel a hallal. *Seneca* és *Plinius* azt írják róla, hogy a gazdag patriciusok nagy gyönyörűket léltek abban, hogyha a kezük között levő halnak a haldoklását végignézhették. Ilyenkor a hal a legragyogóbb színeket szokta változtatni. A bíbornak, a violaszínek és a kékek különféle árnyalatai egymást váltják fel, kezdve a lángvöröstől egész a halvány fehérig, amint az állat, erejét vesztve, lassankint elpusztul. »Alig képzelhetünk élvezetesebb látványt az ilyen halnak a haláltusájánál!« kiált föl *Seneca*. »Amikor ez az állat a halállal vívódik, a színek legragyogóbb skáláját észlelhetjük rajta.« A fényes lakomákon mindig odaállították a terített asztalra az üvegtálat, a melyben a halálraitelt élő hal volt. És evésközben nagy gyönyörűséggel nézték a vendégek, hogyan múlik ki lassankint a szegény állat. E célból a gazdagok néha igen messziről hoztatták ezeket a halakat és alkalmas medencékben, halastavakban tartogatták őket. Sőt csatornát vezettek a halastóból egészen az étkező terembe. Az ide zavart halakat aztán a házigazda egyenként kiszedegette s üres tálczán a terített asztalra téve nagy élvezettel nézte, vendégeivel együtt, a halálra kínzott állatnak a vergődését, vonaglását, a melynek gyönyörű köntöse a haláltusában ezernyi ezer ragyogó színt öltött. A szokás csakhamar divattá vált s ebből aztán fényűzés lett, úgy, hogy ezt a kedvtelésüket is jó drágán kellett megfizetniök a rómaiaknak. Örült árakat fizettek egy-egy ilyen halért. *Asinius Celer* a többek között nyolczezer sestercezt vásárolt egy Mullust. Sőt *Svetonius* szerint *Caligula* császár idejében három ilyen halért 30 ezer sestercezt fizettek. Persze ezek már nagyobb példányok voltak s többnyire 1–3 kilogrammot nyomtak, holott a Mullusnak a rendes súlya alig haladja meg a negyed fontot. A gazdag rómaiak csak akkor ették meg ezt a halat, ha tulajdon szemükkel látták a kimúlását, mert szerintök ilyenkor volt legélvezetesebb a húsa. Ahogy a hal az asztalon, vagy pedig valamely szép római matrona kezében kiszervegett, rögtön siettek vele a konyhába, hogy megsüssék. Az illem is úgy akarta, hogy csak ilyen halat szolgáljanak föl a vendégeknek. A Mullusnál jobb halat nem is képzeltek

a rómaiak s fejedelmi falatnak tartották mindenekfölött a fejét, meg a máját. Ma persze szívesebben esszük meg a fehér húsat. A Mullus nem is igen ritka hal a mi tengerünkben. Szeles időjárás után mindig látható a halpiacon, de csakhamar elkapkodják, mert mi is szeretjük ám a jó halat, nemcsak a rómaiak.

G. V.

Budapesti halpiacs. A legutóbb beállt rendkívüli áradások miatt a Dunán és egyes mellékfolyóin a halászat teljesen megszűnt, amiért a hozatalok a rendes vízállású folyókra szorítkoznak.

Románia, a múlt hó közepe táján fennállott alacsony árak miatt, beküldéseit mérsékelte, ennek, valamint a hazai szállítmányok gyér volta következtében a készletek szeptember vége felé teljesen megfogytak, mi a halászat emelkedését eredményezte.

A dunamenti halászok állítása szerint a kiöntésekben mindenütt észlelnék halakat, az apadással tehát jó fogásokra számítanak. E fogások sikerét nagyrészt azzal érik el, hogy az apadó víz beálltával, hálókka a hal természetes visszavonulási útját elzárják, mit sem törődve azzal, hogy az ilyen fogási módot a törvény szigorúan bünteti. E jelentések szerint tehát október első felére bő fogások és tömeges hozatalok várhatók, addig azonban csekély készletek és gyöngye hozatalok miatt továbbra is nagy árakra lehetünk elkészülve.

A hónap vége felé a hazai halászok átlag körülbelül 6–8 láda, a romániaiak 3–4 ládát küldöttek a piacra.

Orsova környékén a szépen indult tokfogások egészen megszűntek, minek folytán ott e keresett cikk semmi áron sem kapható.

Pontyfal a piac a kereslethez képest el van látva, mert hazai tenyésztőink a szükséglethez képest már is szállítanak. A tatai tógazdaságon kívül, hol az ez idén lehalászandó mennyiséget már tavaly adták el, az egresi tógazdaság értékesítette idei termését 60 frtjával a tóparton átvéve és vevő veszélyére karácsonyig betelelve. E három éves anyagból körülbelül 50 darab megy 100 kilogrammra.

A budapesti piacz halfogyasztása most már megjavult, de félt, hogy egyes fajok hiánya és a magas árak azt ismét megcsappantják.

Rákban úgy a szállítás, mint a fogyasztás teljesen megszűnt. C.

A mai árak nagyban a következők:

HALFAJ	HAZAI		ROMÁNIAI	
	Élő	Jegelt	Élő	Jegelt
	frt	frt	frt	frt
Fogas, balatoni	—	—	—	—
Süllő nagy	—	70–80	—	50–60
» közép	—	40–50	—	40–50
» apró	—	20–30	—	—
Tok	—	80–100	—	70–75
Kecsege nagyobb	—	120–160	—	—
» kisebb	80–90	70–80	—	—
Ponty nagy	80–90	35–40	—	25–30
» kisebb	50–55	25–30	—	20–25
Harcsa vágni való	—	40–70	—	—
» kisebb	60–80	30–40	—	—
Csuka	—	30–40	—	10–20
Orosz stüllő	—	—	—	60–70
Rák, nagy, drbja kr.	—	—	—	—
» közép, » »	—	—	—	—
» levesnek » »	—	—	—	—

